

ningspørgsmål på basis af højst mulige fællesnævner, idet de manglende fælles asylregler sammenholdt med det forhold, at Schengenkonventionen kun omfatter konventionsflygtninge, kan skabe problemer for de flygtninge, der ikke opfylder flygtningekonventionens kriterier, men som i Danmark meddeles de facto-status.

Indenrigsministeriet kan i den forbindelse henvise til ministeriets høringsnotat af 15. maj, punkt 2, hvor det er anført, at Danmark aktivt arbejder for en harmonisering af EU-landenes asylretlige regler om subsidiær beskyttelse. Formålet hermed er at skabe et fælles grundlag for tildeling af asyl i tilfælde, der falder uden for flygtningekonventionens flygtningebegreb.

I den forbindelse findes det som anført i ministeriets høringsnotat af 15. maj 1997 væsentligt at der eksisterer fælles regler for, hvilket land der er ansvarligt for at behandle en asylansøgning – også selv om disse regler kun angår konventionsansøgninger. Herved undgås den såkaldte »asyl-shopping«, som består i at asylansøgere kan søge om asyl i flere lande efter hinanden.

Sådanne regler findes da også allerede i EF-asylkonventionen, som Irland som det sidste af de lande, der har underskrevet konventionen, netop har ratificeret den 15. maj 1997. Schengen-konventionens regler om, hvilket land der er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, vil ved EF-asylkonventionens ikrafttræden blive afløst af denne konventions regler.

Danmarks tiltrædelse af disse konventioner hindrer, at asylansøgere kan foretage »asyl-shopping« i Danmark.

5. Manglende gennemsigtighed og demokratisk kontrol

Dansk Flygtningehjælp har endvidere generelt bemærket, at Schengen-samarbejdet er præget af manglende gennemsigtighed og demokratisk kontrol. Dansk Flygtningehjælp foreslår derfor, at man i Danmark inddrager erfaringer fra andre Schengen-lande. Som eksempel nævnes, at parlamentet i Holland er givet indflydelse på de beslutninger, der træffes i Eksekutiv-komitéen, idet den ansvarlige minister senest 14 dage før hvert Eksekutiv-komitémøde skal fremsende de planlagte beslutningsudkast til parlamentet.

Indenrigsministeriet skal hertil bemærke, at den danske regering grundlæggende arbejder for den størst mulige åbenhed omkring såvel EU-samarbejdet som Schengen-samarbejdet. Endvidere forudsætter den almindelige nationale beslutningsprocedure en løbende inddragelse af relevante stående udvalg i Folketinget.

Der kan i den forbindelse henvises til justitsministerens skriftlige redegørelse af 19. november 1996 om Danmarks medlemskab af Schengen-samarbejdet (FT 1996, s. 1670). Det fremgår heraf, at regeringen ved Danmarks optagelse som observatør i Schengen-samarbejdet aftalte med Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg, at de to udvalg bliver (i almindelighed skriftligt) orienteret forud for afholdelse af møder i Eksekutiv-komitéen, og efterfølgende modtager et kort referat af mødet. Det anføres endvidere i redegørelsen, at regeringen vil tage initiativ til en drøftelse med udvalgene om, hvorvidt der efter Danmarks optagelse som medlem af Schengen-samarbejdet kan være behov for at justere denne ordning.

6. Forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Det Danske Center for Menneskerettigheder har anført, at Schengen-konventionen kan give anledning til visse problemer i relation til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK).

Indenrigsministeriet skal hertil generelt bemærke, at Danmark fortsat vil være bundet af sine forpligtelser efter EMRK, som blev inkorporeret i dansk lovgivning ved lov nr. 285 af 29. april 1992. Det samme gælder de øvrige Schengen-lande, der alle er tilsluttet EMRK.

Der kan endvidere henvises til, at Schengen-konventionen indeholder flere henvisninger til medlemslandenes internationale forpligtelser, herunder f.eks. i artikel 5, stk. 2, hvorefter en udlænding, der ikke opfylder indrejsebetingelserne, skal nægtes indrejse i et Schengen-land, medmindre det findes nødvendigt at fravige dette princip blandt andet på grund af internationale forpligtelser. Der kan ligeledes henvises til artikel 25, stk. 1, hvorefter et medlemsland kan udstede opholdstilladelse til en udlænding, der er indberettet som uønsket til SIS af et andet medlemsland, når der foreligger tungtvejende grunde hertil, navnlig af humanitær karakter eller som følge af internationale